

opusdei.org

Setev miru in veselja

Ob 80. obletnici ustanovitve
Opus Dei

17. Okt. 2008

Od 30. septembra do 6. oktobra 1928 je mlad duhovnik opravljal duhovne vaje za škofijske duhovnike na centralnem sedežu *de los Paúles* v Madridu. Dne 2. oktobra, na praznik svetih angelov varuhov, je pred meditacijo premišljeval ob svojih zapiskih in opombah, v katerih je med drugim zbiral nadnaravne milosti, ki mu jih je Gospod naklanjal deset let, v začetku v obliki navdihov

in razsvetljenj. Takrat ga je obsijala duhovna luč, ki je zaznamovala vse njegovo življenje. Iznenada je prišla nadenj moč iz nebes in dokončno zapečatila slutnje, ki so ga spremljale od mladosti. Bila je Gospodov odgovor na silne prošnje: "Gospod, daj, da spregledam!"

Jožefmarija Escrivá je bil vedno zadržan pri opisovanju tega, kar se je tistega dne zgodilo. Pozneje je zapisal: "Razsvetljenje o vsem Delu sem prejel, ko sem prebiral tiste zapiske. Ganjen sem pokleknil ... Zahvalil sem se Bogu. Bil sem vznemirjen." Ko je v poznejših letih pojasnjeval božji izvor Dela, je poudaril: "Božjega dela si ni izmislil človek ... Dolga leta ga je Gospod prišepetaval nesposobnemu in gluhemu orodju, ki ga je prvič uzrlo na god angelov varuhov, 2. oktobra 1928."

Kot izraz nežnosti Device Marije so v tistem trenutku zazvonili zvonovi bližnje cerkve, posvečene naši angelski Gospe: po božji volji se je odprla nova pot svetosti v naročju Cerkve.

Ob tej obletnici objavljamo članek sedanjega prelata Opus Dei, mons. Javierja Echevarría.

Širil evangelij miru

Mineva osemdeset let od tistega 2. oktobra 1928, praznika svetih angelov varuhov, ko je sveti Jožefmarija — po božjem navdihu, kot je potrdil Janez Pavel II. v buli Ut Sit — ustanovil Opus Dei. Ob tej priložnosti izražam iskreno hvaležnost Presveti Trojici, ker je odprla stezo posvečevanja v poklicnem delu in običajnih življenjskih okoliščinah, ki jo morejo prehoditi žene in možje vseh časov.

Papež Benedikt XVI. je, takrat še kot kardinal Joseph Ratzinger, v neki pridigi ob beatifikaciji ustanovitelja Dela zatrdil, da "Jožefmarija Escrivá ni gledal na ta klic, kot da bi bil namenjen samo njemu, temveč predvsem kot nalogo posredovanja drugim: spodbujati svetost in zbrati za Kristusa skupnost bratov in sester". Zavedajoč se te naloge, nadaljuje, "je neutrudno potoval po različnih celinah in govoril ljudem, da bi jih spodbudil za svetost, da bi živeli pustolovščino krščanskega življenja, pa naj bo kakršen koli življenjski položaj vsakega posameznika. Tako je postal velik človek dejanj, ki je živel iz božje volje in druge spodbujal k njej."

Glede kristjanov iz prvih stoletij je sveti Jožefmarija pravil, da so bili domovi tistih naših prvih bratov v veri "kot središča, iz katerih je izžarevala evangeljska blagovest. Domovi, enaki drugim v tistem času,

vendar polni novega, nalezljivega duha, ki je prehajal na njihove znance in bližnje. To so bili prvi kristjani in to moramo biti današnji kristjani: sejanci miru in veselja, miru in veselja, ki nam ju je prinesel Jezus" (Jezus prihaja mimo, št. 30). In tako je vse od prvih trenutkov opisoval delovanje vernikov prelature, v naročju Cerkve, kot "setev miru in veselja" na širnem področju človeških dejavnosti sredi sveta.

Sveti sedež je s podelitvijo prvih kanoničnih odobritev za Opus Dei to trditev vzel za svojo, kot lahko preberemo v odloku z dne 16. junija 1950: "Vedno in povsod član Opus Dei s seboj nosi Kristusov mir ter polno in gotovo veselje v Gospodu, prizadeva si s tem mirom in veseljem okužiti prav vse, vsakega posebej, da bi sprejeli in okušali te tako mile darove božje dobrote."

Benedikt XVI. pravi, da je za vernika beseda "mir" eno izmed najlepših imen Boga, Očeta, ki si želi razumevanja med vsemi svojimi otroki. Reči "mir s tabo", "mir z vami", je enako kot zaželeti, naj bo Bog z vsemi, z vsakim možem in ženo. Ker pa je Kristus naš mir (Ef 2, 16), se ta želja kaže v prizadevanju, da bi Kristusovo podobo predstavili drugim, jim pomagali razumeti, da osebni odnos z Jezusom, prijateljstvo z Njim, duši prinaša nepopisno veselje in mir: božji mir, ki ga svet sam ne more dati (Jn 14, 27).

Bil sem priča, kako je sveti Jožefmarija ne le pridigal in širil evangelij miru (Ef 6, 15), temveč ga je stalno nosil v srcu. V vsem njegovem življenju ni manjkalo obdobji osebne fizične nevarnosti ali duhovne zaskrbljenosti glede usode Cerkve in civilne družbe, posebno v trenutkih bolj ali manj obsežnih kriz; kljub temu nisem nikoli videl, da bi izgubil

vedrino, niti da bi jo prenehal posredovati drugim.

Prepričan, da širjenje evangelija s seboj nujno prinaša velikodušno setev miru in veselja, je spodbujal k srečanju s Kristusom, vselej z najvišjim spoštovanjem in obzirnostjo do svobode posameznikove vesti. Vedel je, da se ta naloga izkaže za izredno koristno za človeštvo, tudi zato, ker poznavanje Kristusovega nauka in krščanske zavzetosti izpopolnjuje človekovo svobodo in jo napravlja dovzetno za služenje drugim.

Veselje v ljubezni

Z evangelizacijskim delom Cerkev prispeva k sejanju miru z odprtimi rokami. Še več, kristjane spodbuja, naj se vedejo na ta način, kajti, kot piše sveti Jožefmarija: "Gospod hoče, da njegovi otroci na vseh poštenih poteh sejejo seme razumevanja,

odpuščanja, sožitja, ljubezni, miru" (Kovačnica, št. 373).

Seznanjanje s Kristusom je tudi sejanje veselja. Radost božjih otrok ne izhaja iz ugodnih zunanjih okoliščin, niti ni njen izvor zgolj psihološki. Tako kot kdorkoli drug tudi moške in žene vere izkušajo utrujenost in bolezen, težave in bridkosti, dvom in nasprotovanje. Toda v vseh teh okoliščinah se zavedajo, da so nadvse ljubljene božji otroci, da se lahko oprejo nanj in z njegovo pomočjo znova pridobijo veselje, če ga kdaj izgubijo.

Niti izkustvo lastne duhovne šibkosti se ne zoperstavlja veselju, kadar se takšna nevšečnost ozdravi ob radostnem srečanju z božjim usmiljenjem. Prilika o sinu, ki se je oddaljil od očetove hiše in se znašel v najbednejši izmed sužnosti, se konča s praznovanjem znova najdene ljubezni (Lk 15,11–32). Glede

kateregakoli trenutka omahovanja pa piše sveti Jožefmarija, prepričan v božjo pomoč, ki nikdar ne manjka: "Jezus Kristus, ki je Bog, ki je Človek, me razume in mi stoji ob strani" (Kovačnica, št. 182).

Skrb za druge

Človeško in božje se prepletata v nalogi krščanske evangelizacije: skrb za druge, ljubezen, spoštovanje svobode drugega. O tem je spregovoril sveti Jožefmarija na nekem množičnem srečanju v Argentini leta 1974, ki je bilo leto tragičnih sporov v tej dragi južnoameriški državi. Z odločnim glasom je svetoval: "Na vseh krajih sejte mir in veselje; nikomur ne recite žal besede; hodite z roko v roki s tistimi, ki ne mislijo, tako kot vi. Nikoli se ne trpinčite; bodite bratje vseh ljudi, sejalcji miru in veselja."

Vsaka obletnica je priložnost za pogled v prihodnost. Ko se zdaj

dopolnjuje osemdeset let od ustanovitve Opus Dei, prosim Boga, da bi ta mali del Cerkve, Prelatura svetega Križa in Opus Dei, v naročju civilne družbe vedno izpolnjevala poslanstvo, ki ji ga je On sam zaupal leta 1928: uresničiti v dušah velikodušno setev evangeljskega miru in veselja, ki naj prepoji tudi družbene strukture in jih napravi bolj človeške.

Pripravila Pía Valenzuela

Družina

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/setev-miru-in-veselja/](https://opusdei.org/sl-si/article/setev-miru-in-veselja/) (1.
Apr. 2026)